

Kollégiumi karantén-áhitat – 2020-2021/20.

Budapest, Rózsák tere, 2021. február 17.

Kedves Ifjúság! Olvassátok figyelemmel az e heti áhitat sorait! Vigyázzatok magatokra, Isten is rátok! Szeretettel és imádsággal gondol rátok: Kati

Az áhitat alapigéje: „[Krisztus] azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.” (2Kor 5,15)

Az egyházi iskolák '48-as államosítása ellen kiálló, koholt vádak alapján bebörtönzött és hallgatásra kényszerített, aztán rehabilitált, aztán '56 után újra hivatalvesztésre ítélt mártírsorsú püspökünk, Ordass Lajos a többé nem önmagának élő embert önfeledt embernek nevezi. Önmagáról megfeledkező embernek. Aki életét kész áldozatul adni valamiért. A gyermekeiknek élő szülőket, a népük jövőjéért munkájukat, ha kellett: életüket áldozó hazafikat, az életüket az egész emberiség életéért elégetni kész tudósokat például ilyen áldott életű, önmagukról megfeledkező embereknek nevezi. Majd hozzáteszi, még ennél is több az, amikor valaki azért a Krisztusért él, aki meghalt – minden emberért. A benne nem hívó, a más istenben hívó, vagy teljesen istentelen emberért is.

Jézus nem csak azért jött el közénk, hogy az Isten szeretetének örömhírét elmondja nekünk, hanem azért is, hogy bennünket a halál hatalmából, egónk és önzésünk hatalmából megszabadítson. Az önmagáról elfeledkező, az önmaga életét Krisztusért veszni hagyó ember élete felszabadulhat a Krisztusnak élő, tehát az embertársat is segítő és szolgáló életre. Krisztus és a felebarát szeretetére. A kettőt ugyanis nem lehet egymástól elválasztani.

A Krisztus halála által megszabadított ember szabad arra, hogy ne önmagának, hanem Krisztusnak és a felebarátjának éljen. Hogy, miként Jézus is: megkülönböztetés nélkül segítsen. Faji, vallási, politikai hovatartozást nem tekintve, a konkrét ember jó vagy rossz magaviseletét, lelki előrehaladásának és hitének mértékét számon nem kérve – segítsen. A saját nyugalma és érdekei feláldozása árán is – segítsen. Különösen a leginkább rászorultakon.

Ha mi a mi kurtára szabott földi életünket a legfőbb jónak tekintjük és megtartása érdekében mindent megteszünk, ha azt fukaron óvjuk mások igényeitől, ha életünk kényelmét és biztonságát minden áron védelmezzük, akkor még nem vagyunk szabadok. Ha közömbösek vagyunk az emberek anyagi, fizikai és lelki szükségletei iránt, akkor még nem vagyunk szabadok. Akkor még önmagunknak élünk. Akkor még nagyon messze esünk attól a Jézustól, aki váltságul odaadta magát másokért, aki soha önmagára tekintettel nem volt – és akinek a képére és hasonlatosságára formálódni, akihez felebarátainkat vonzani és vezetni nekünk feladatunk.

Tél van most még. Hideg tél. Mindenki beburkolózik. A fagyos, metsző szeles idő elől mindenki menedékbe siet. Átvitt értelemben is igaz ez.

Sok ember télben él. Beburkolózik. Elzárkózik. Bezárkózik. Elszigetelődik. Elmagányosodik. Didergő életüket

sokan múlángok mellett, vagy pezsdító itallal próbálják felmelegíteni.

Pál szavai azt az egyszerű igazságot próbálják ma világossá tenni előttünk, hogy a tél megpróbált embere csak akkor tárja ki ajtaját és ablakát, ha zárt világán kívül ragyog a napsugár és melegebb a levegő. Ha tavaszodik. A hitre jutott, hitben élő, Krisztusnak élő, vagyis az életét Krisztusért veszni hagyó, vagyis többé nem önmagának élő, szent önfeledtségben élő ember olyan a környezetében, mint a télbe betörő tavasz. Világosságot hoz. Sugárzik. Melenget. Megvidámít. Felpezsdít. Életet, tehát: áldást hoz, áldást visz a környezetébe.

Jézus a Hegyi Beszédben a többé nem önmagának, hanem az érte, Jézusért élő embereket, Isten gyermekeit, Isten fiait a föld sójához, a világ világosságához hasonlítottta. A só ízesít, és hozzá még tartósít és tisztít is. A fény, a világosság ha akar sem tud sötét lenni, hanem világít, egyszerűen, öntudatlanul. Jézus szerint a többé nem önmagának, hanem Jézusnak-Jézusért élő embereknek – nekünk – az a küldetésünk, hogy sózzuk és fényesítsük a környezetünkben lévőket életét. A hitünkről való bizonyágtételünkkel. Az Istentől kapott szeretetünk továbbadásával. Az egymás iránti kedvességünkkel, figyelmességünkkel és gyengédségünkkel. A fáradhatatlan szolgálatkészségünkkel. Az egymást megelőző tiszteletadásunkkal. A vendégszeretetünkkel. Az alázatunkkal. Mások boldogságának és boldogulásának elősegítésével. A segítő, adó, odaadó, irgalmas és jó cselekedeteinkkel. A megbocsájtásunkkal és a bocsánatkérésünkkel. A békességre és harmóniára törekvésünkkel.

Kérlek szépen Titeket, velem együtt vizsgáljátok meg magatokat: betöltitek-e ezt az Istentől kapott küldetést?

Az önfeledt, az önmagáról megfeledkező, a nem magának, hanem Krisztusnak, Krisztusért élő ember szabad arra, hogy betöltse ezt a küldetést. Mert áldott, áldást közvetítő és boldog ember csak az lehet, aki ismeri, tudja és meg is cselekszi, be is tölti az Úristen akaratát: a Krisztusért és a felebarátért élt élet küldetését.

Mert Krisztus meghalt értünk, azért nem élhetünk többé önmagunknak. Aki nem önmagának él, az Krisztusnak él. Azaz: a felebarátjáért él. Tavaszt visz a télbe. Felüdít másokat – és ezáltal maga is felüdül. Segít a segítségre szorulóknak – és mintha magával Jézussal tenné. Áldásban részesül – és áldást közvetít.

Aki nem önmagának él, az Krisztusnak él. Szabad, üde, boldog, áldott ember. Isten örök életű gyermeke.

Ima

Mennyei Atyánk! Jézus Krisztusban felszabadítottál minket arra az életre, amely túlmutat önmagunkon, amely terád mutat, a te irgalmadra és szeretetedre, a te követésed boldogságára. Kérünk, vezess minket és tedd termékenyvé, gyümölcsözővé életünket Lelked által, Szentlelked ajándékai által. Segíts, hogy testvérként éljük életünket Krisztusban, aki élt, szenvedett, meghalt, feltámadt értünk, aki él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.